

Statsrådets meddelande till riksdagen om ställande av statsborgen för finansieringen av det europeiska finansiella stabiliseringsinstrumentet i syfte att bevilja lån för en stabilisering av banksektorn i Spanien

1 Inledning

Euroområdets finansministrar meddelade den 9 juni 2012 att de är beredda att bevilja högst 100 miljarder euro i finansiellt stöd för åtgärder i syfte att sanera det spanska banksystemet. Spanien lämnade in en officiell låneansökan den 25 juni 2012. Beslutet föregicks av en bedömning av i vilken mån det behövs rekapitalisering inom banksektorn för att sanera det spanska banksystemet.

Euroområdets finansministrar godkände preliminärt ett samförståndsavtal (Memorandum of Understanding, nedan *MOU*) gällande sanering av spanska banksektorn den 9 juli 2012, där villkoren för programmet fastställdes. Stats- eller regeringscheferna i de stater som hör till euroområdet beslöt den 29 juni 2012 att det finansiella stödet till Spanien ska beviljas via det europeiska finansiella stabiliseringsinstrumentet fram till dess att europeiska stabilitetsmekanismen blir funktionsduglig. Stödet beviljas den spanska statens fond för omstrukturering av banksektorn (Fund for Orderly Bank Restructuring, nedan *FROB*), som kanaliserar stödet till banksektorn.

Bestämmelser om statsborgen för ett europeiskt finansiellt stabiliseringsinstrument (nedan *EFSF*) finns i lagen om statsborgen för ett europeiskt finansiellt stabiliseringsinstrument (668/2010). Enligt lagens 3 § 1 mom. beviljas statsborgen separat för varje masskuldebrevslån och skuldförbindelse av annat slag eller för annat lån som EFSF emitterar eller upptar samt för anknytande ränte- och valutaswappar samt andra avtal eller för masskuldebrevslån och skuldförbindelser av annat slag som ingår i ett emissionsprogram och för andra skulder som ingår i ett motsvarande program samt för anknytande avtal. Statsrådets allmänna sammanträde beslutar om beviljande av statsborgen. I paragrafens 2 mom. sägs det att innan statsrådet beslutar om beviljande av statsborgen ska riksdagen ges ett meddelande i frågan.

Riksdagen godkände den 2 juli 2010 ramavtalet om EFSF, som innehåller bestämmelser om de förfaranden som ska följas när en stat i euroområdet begär lånefinansiering av de andra staterna i euroområdet och om finansieringen av EFSF och de förfaranden som ska följas när stater i euroområdet beviljar statsborgen för finansieringen av EFSF. De bestämmelser i avtalet som hör till området för lagstiftningen har satts i kraft genom lag 669/2010. Riksdagen godkände en ändring av ramavtalet den 28 september 2011. De bestämmelser i det ändrade avtalet som hör till området för lagstiftningen har satts i kraft genom lag 1059/2011.

Riksdagen godkände den 21 juni 2012 fördraget om inrättande av europeiska stabilitetsmekanismen (nedan *ESM*) och lagen om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i fördraget. Statsrådet godkände fördraget den 28 juni 2012. ESM:s uppgift är att trygga stabiliteten inom euroområdet som helhet genom att de euroländer som anhållit om det beviljas stöd av medel som ESM har skaffat på marknaden. ESM inrättas som en bestående mekanism för skuldkrishantering och avsikten är att den ska ersätta de temporära krishanteringsinstrumenten på marknaden. Fördraget träder i kraft den dag då det har ratificerats av signatärerna och de ursprungliga teckningarna motsvarar minst 90 procent av den totala teckningen. Fördraget hade ännu inte trätt i kraft den 19 juli 2012. EFSF kan bevilja nytt finansiellt stöd högst fram till slutet av juni 2013 till den del som ESM:s kapacitet inte räcker till.

tet inte räcker. EFSF:s och ESM:s sammanlagda lånekapacitet kan uppgå till högst 700 miljarder euro.

2 Situationen i euroområdet

Euroområdets ekonomi och läget inom den offentliga ekonomin i euroområdet

Den ekonomiska tillväxten i Europeiska unionen och euroområdet kommer enligt prognoserna att avta år 2012. Enligt kommissionens uppskattning av de ekonomiska utsikterna för EU och euroområdet för 2012-2013 har dessa försvagats med början 2011. Tillväxten förväntas småningom återhämta sig med början 2013. Det råder stora skillnader mellan de olika medlemsstaterna då det gäller utsikterna för såväl ekonomin som tillväxten. Allmänt taget befinner sig staterna i Nordeuropa, inbegripet Finland, i en bättre ställning än staterna i Sydeuropa. Den senaste tidens osäkra prisutveckling på aktiemarknaden och marknaden för statliga lån avspeglar tydligt den rådande turbulensen.

Arbetslösheten i Europa har ökat och är nu den högsta hittills under eurovalutans tid, men variationerna mellan staterna är stora. Arbetslöshetsgraden i Grekland och Spanien överstiger klart 20 procent, vilket gör att den är nästan tre gånger så hög som exempelvis i Tyskland och Finland.

Den svaga ekonomiska tillväxten i Europa beror till övervägande del på den minskade privata konsumtionen, den svaga investeringsviljan och den minskade efterfrågan inom den offentliga sektorn. Privathushållens ökade efterfrågan hålls tillbaka av den växande arbetslösheten, hushållens ökade sparande och köpkraftens långsamma utveckling. Många investeringsprojekt inleds inte i det osäkra ekonomiska läget och den allmänna tillgången till finansiering har försämrats. Den offentliga efterfrågan minskar på motsvarande sätt i många stater på grund av behovet av att minska det alltför stora budgetunderskottet i den offentliga ekonomin. Den privata konsumtionen förutspås återhämta sig tidigast 2013. Investeringarna väntas inte återhämta sig förrän tillgången på finansiering förbättras.

Underskottet i de offentliga finanserna minskade 2011 jämfört med året innan och utgjorde i slutet av året cirka 4,1 procent av bruttonationalprodukten. Underskottet förutspås minska ytterligare under innevarande år till 3,2 procent. I kommissionens prognos har emellertid enbart beaktats redan offentliggjorda ekonomisk-politiska beslut. Euroområdets offentliga skulder i förhållande till BNP kommer enligt prognosen att öka till 91,8 procent under innevarande år.

Läget för den finansiella stabiliteten i euroområdet

Den finansiella stabiliteten i euroområdet kommer att utsättas för betydande risker på kort sikt. Den allt mer omfattande skuldkrisen och osäkerheten inom banksektorn, i synnerhet i de stater som lider av skuldkrisen och i Spanien, har ökat den allmänna osäkerheten och försvagat de ekonomiska utsikterna. Samtidigt har spridningseffekten blivit allt större. Bankernas lönsamhet är svag på grund av den avtagande ekonomiska tillväxten och de ökande värderings- och kreditförlusterna, vilket tillsammans med de strängare kraven på kapitaltäckning kan leda till snabbare åtgärder för att minska balansriskerna och till en avtagande kreditgivning. Detta kan i sin tur förlänga recessionen ytterligare då hushållen minskar sin konsumtion och företagen sina investeringar, samtidigt som det försvårar balanseringen av de offentliga ekonomierna.

Investernas ökade strävanden efter att bli av med eurostaternas statsobligationer och de allt ivrigare uttagen av bankdepositioner i framför allt Grekland och Spanien är en oroande utvecklingstrend som i sin tur ökar instabiliteten. Osäkerheten märks samtidigt i bankernas

och staternas finansiering i de krisdrabbade staterna, vilket återspeglar dessa staters allt sämre förmåga att trygga stabiliteten hos de egna banksystemen. Beroendet av finansiering från eurosyste­met och i synnerhet Europeiska centralbanken (nedan *ECB*) har ökat kraftigt. Den allmänna osäkerheten inför framtiden återspeglar sig på finansmarknaden i form av prisfluktuationer på statsobligationer, i synnerhet i fråga om de stater som enligt prognoserna uppvisar en försämrade skuldtå­lighet. Å andra sidan är finansieringskostnaderna för de stater som har ett högt kreditbetyg exceptionellt låga.

3 Läget för spanska staten och den spanska banksektorn

Läget för spanska staten

Underskottet i de offentliga finanserna i förhållande till totalproduktionen uppgick i fjol enligt de senaste, korrigerade siffrorna till 8,9 procent i Spanien, vilket ligger betydligt över målet på 6 procent. Underskottet för 2012 väntas vara 6,3 procent och målet är ett underskott på 3 procent, ett mål som enligt de senaste godkända rekommendationerna från rådet ska nås 2014. Ett problem för Spanien är att i synnerhet det primära underskottet i budgeten (underskott exklusive ränteutgifter), som var 6,1 procent 2011, är så stort. Enligt kommissionen ska Spaniens primära budgetunderskott vara 3,1 procent 2013.

Hörnstenarna i den spanska regeringens ekonomiska politik är ekonomisk återhållsamhet och strukturella reformer. Den nya regeringen har i början av sin mandatperiod fattat beslut om ett stort antal betydande reformer vilkas effekter kommer att märkas först på längre sikt. Den spanska regeringen har, tack vare att de i regeringen ingående partierna har absolut majoritet i parlamentet, goda förutsättningar att genomföra reformer.

Spaniens regering har 2011 och tidigare i år meddelat om betydande anpassnings- och sparåtgärder som gäller de offentliga finanserna, av vilka de färskaste är de nya ekonomiska anpassningsåtgärder och inbesparingar på ca 4,1 miljarder euro som den spanska regeringen meddelade om den 11 juli. Bland åtgärderna ingår bl.a. en allmän höjning av mervärdesskatten (momsen) från 18 procent till 21 procent. Dessutom fortsätter man att skära ner utgifterna inom den offentliga förvaltningen. Regeringen meddelade sig vara beredd att vidta anpassningsåtgärder till ett belopp av 65 miljarder euro under de kommande två och ett halvt åren. De anpassningsåtgärder som offentliggjorts för den offentliga sektorn för 2012 motsvarar 3 procent av Spaniens bruttonationalprodukt.

Den spanska statsskuldens förhållande till bruttonationalprodukten (nedan *skuldkvoten*) är inte hög i jämförelse med skuldkvoten i andra stater, men problemet är att den ökar så snabbt. År 2006 uppgick den till endast 36,1 procent, och medan den i fjol låg på 68,5 procent är den 80,9 procent i år och kommer att vara 87,0 procent nästa år. Utöver det primära underskottet påverkas skuldkvoten och skuldtå­ligheten negativt av särskilt de utgifter som stabiliseringsåtgärderna inom banksektorn föranleder staten. Enligt bedömningen i stabilitetsprogrammet för Spanien ska skuldsättningen i den offentliga sektorn vändas i en nedgång 2014. Den försvagade finansiella ställningen för den spanska staten och den fortgående allmänna finansiella osäkerheten i euroområdet har haft kraftiga återverkningar på räntorna på spanska statsobligationer. Räntorna på statens långfristiga lån har från och med maj legat på mellan 6 och 7 procent. Den effekt på kort sikt som den temporära ränteökningen på statslån har på skuldsättningen i den offentliga sektorn är förhållandevis liten, vilket beror på den relativt långa löptiden på statsskulden.

Spanska statens försämrade ekonomiska ställning har syns i landets kreditbetyg. I april 2012 sänkte Standard & Poor's kreditbetyget för Spaniens långfristiga skuld från A till BBB+. Fitch sänkte motsvarande kreditbetyg från A till BBB- och Moody's från A3 till

Baa3 i juni 2012. Orsakerna till detta var särskilt Spaniens ökande offentliga skuld till följd av bankstödet, landets svåra situation på lånemarknaden och den ekonomiska recessionen.

Permanent högre finansieringskostnader bidrar till att försvaga landets förutsättningar att få ner skuldsättningen till en hållbar nivå. Det fortsatta stora underskottet i de offentliga finanserna, en fortsatt nedgång i totalproduktionen och ökade ränteutgifter leder till ökad skuldsättning under de närmaste åren.

I början av maj trädde en lag om budgetbalans i kraft i Spanien. I lagen föreskrivs om en skuldbroms, och det gav centralförvaltningen verktyg för effektivare övervakning av autonomiernas ekonomi. Under detta år krävs anpassningsåtgärder till ett värde av knappt 20 miljarder euro av autonomierna. Spaniens regering meddelade den 1 juni 2012 att autonomiernas ekonomier har uppvisat ett överskott under början av året, vilket för sin del visar att de förbundit sig till anpassningsåtgärderna. Autonomierna försäkrar att de kommer att nå det uppställda underskottsmålet på 1,5 procent under innevarande år (i fjol var målet 1,3 procent, men det faktiska resultatet 2,9 procent).

Läget för den spanska banksektorn

Den spanska banksektorn har av tradition varit tudelad. De stora internationella bankerna, såsom Santander och BBVA, bedriver till stor del global verksamhet inom olika sektorer och utnyttjar därvid t.ex. växande ekonomiers avkastningspotential. De små lokala sparbankerna (cajas) är verksamma på regional nivå och bedriver traditionell inlåningsbankverksamhet. Bankernas problem beror till största delen på att den spanska fastighetsbubblan sprack och på den ökade skuldsättningsgraden i anslutning till bubblan. De banker vars verksamhet har varit koncentrerad till kreditgivning inom ett begränsat geografiskt område har lidit mest av krisen och deras förutsättningar för att skaffa privat kapital har varit små. De stora bankerna har klarat sig märkbart bättre än de små från verkningarna av den ekonomiska krisen, och de har förmått stärka sitt kapital med hjälp av finansiering på marknadsvillkor.

Till följd av den ekonomiska krisen har det skett fusioner mellan flera av de spanska sparbankerna. Den största vågen av fusioner inleddes 2010 och pågår fortfarande. I Spanien fanns 44 sparbanker före krisen. I dagsläget har så gott som alla gått samman och blivit regionala banker. Regeringens politik har uppmuntrat de lokala sparbankerna att genomgå fusioner, men dessvärre har de lokala sparbankernas problem inte undanröjts utan lett till att problembankernas storlek har ökat. En av de banker som uppstod genom dessa fusioner är Bankia, som är resultatet av en sammanslagning av sju före detta sparbanker och är listad på Madridbörsen sedan hösten 2011. Det är den största banken i Spanien med hänsyn till funktionerna i hemlandet, och dess fordringar är starkt koncentrerade till fastighetssektorn.

De stora bankerna (särskilt Santander, BBVA, Caixabank, Sabadell) är solventa och deras verksamhet har stor spridning såväl geografiskt som sektoriellt. Av vinsten härrör endast en del från Spanien (den största delen härrör från Latinamerika).

Det har syns tecken på kapitalflykt i Spanien, men man har hittills lyckats undvika en uttagsanstormning. Kapitalflykten från Spanien var enligt uppskattning ca 100 miljarder euro netto under det första kvartalet i år. Antalet bankdepositioner minskade t.ex. i april 2012 med 32 miljarder euro. Bakom raset står särskilt utländska aktörer och internationella företag, som har flyttat ut sitt kapital från de spanska bankerna. Hittills har det inte märkts några tecken på uttagsanstormning när det gäller inhemska företag och privatpersoner. Fortsatta uttag av depositioner skulle ytterligare försvåra bankernas upplåning och därigenom öka instabiliteten i banksystemet som helhet.

Det har varit svårt för de spanska bankerna att ta sig in på lånemarknaden mellan banker sedan 2010. Enligt uppgifter i offentligheten har de spanska bankerna vid sidan av de italienska varit de största låntagarna inom ECB:s treåriga finansieringsprogram (Long Term Refinancing Operation, nedan *LTRO-finansiering*). I februari 2012 utnyttjade spanska banker LTRO-finansiering till ett belopp av 150 miljarder euro, vilket motsvarade nästan 30 procent av all LTRO-finansiering som beviljats. Av den totala LTRO-finansiering som beviljats banksektorn i Spanien står sparbankssektorn för ungefär hälften. Också de största bankerna har meddelat att de lyft speciallån i ECB. I balansen för spanska centralbanken ingår medel till ett belopp av 405 miljarder euro som lånats ut till bankerna via olika program.

Även om bankerna har använt en stor del av LTRO-finansieringen till köp av spanska statsobligationer, så har den också använts till att betala skulder som förfallit till betalning. I synnerhet små banker har köpt statliga lån, som ger en betydande räntemarginal. På så sätt har särskilt sparbankssektorn och staten knutits ännu närmare varandra. LTRO-finansieringen har temporärt stabiliserat läget i Spanien, men den möjliggör inte någon hållbar lösning av bank- och skuldkrisen i landet.

Spaniens åtgärder för revidering av banksektorn

Spaniens regering har föreslagit reformer i banksektorn i flera omgångar sedan 2009. Man har emellertid inte lyckats återställa stabiliteten i banksystemet genom de senaste reformerna. De stresstester på EU-nivå som Europeiska bankmyndigheten (European Banking Authority, nedan *EBA*) utförde sommaren 2011 gjorde att ytterligare information om den spanska banksektorns problem kom ut i offentligheten. Med testerna som grund krävdes det att de största bankerna skulle stärka sitt kapital. Detta visade sig inte vara tillräckligt. I februari 2012 krävde Spaniens finansminister att bankerna skulle göra kreditförlustreserveringar på sin bostadskreditstock för sammanlagt 25 miljarder euro. Ytterligare förlustreserveringar krävdes till ett belopp av sammanlagt 15 miljarder euro för påbörjade projekt och outnyttjade tomter. Utöver kreditförlustreserveringen för bostadskrediterna ska bankerna göra en allmän kreditförlustreservering på 7 procent (sammanlagt 10 miljarder euro). Reserveringarna ska vara gjorda före utgången av 2012.

Spaniens regering beslutade den 10 maj 2012 att delvis nationalisera Bankia och överta BFA, som är moderbolaget för det av sparbankerna bildade och ägda Bankia. BFA fungerar som en s.k. skräpbank för Bankia, eftersom bolaget har tagit över Bankias problematiska fastighetskrediter. Samtidigt offentliggjorde regeringen sitt andra reformprogram för finansieringssektorn.

4 Stödprogrammet för spanska banker

Två utomstående bedömare (konsultbolagen Oliver Wyman och Roland Berger) har sammanställt rapporter om de spanska bankernas behov av kapital. Rapporterna blev färdiga den 21 juni 2012. Innan rapporterna färdigställdes, den 8 juni 2012, bedömde Internationella valutafonden (International Monetary Fund, nedan *IMF*) att de spanska bankernas behov av stöd uppgår till ca 40 miljarder euro. De utomstående bedömarena kom emellertid i sina rapporter fram till ett något högre belopp. Deras uppskattning av de spanska bankernas behov av stöd uppgick till 51-62 miljarder euro. Enligt det samförståndsavtal som eurogruppen preliminärt godkände den 9 juli 2012 uppgår stödet till högst 100 miljarder euro. Stödbeloppet kommer att preciseras när man får resultaten av de stresstester av enskilda banker som utförts i enlighet med programmet.

Samförståndsavtalet om sanering av den spanska finanssektorn (MOU)

Kommissionen har i samarbete med ECB, EBA och IMF gjort en bedömning utifrån vilken den konstaterar att Spanien uppfyller villkoren för användning av EFSF:s instrument för bankstöd. I enlighet med slutsatserna från euroområdet toppmöte den 29 juni 2012 inleds programmet underställt EFSF, varifrån det flyttas över till ESM när stabiliseringsmekanismen är funktionsduglig.

Syftet med programmet är att sanera den spanska banksektorn. Enskilda bankers behov av kapital identifieras genom en grundlig utvärdering av balansräkningarna och genom stress-test. Utifrån utvärderingarna och stresstesterna utarbetas planer för rekapitalisering, omstrukturering eller avveckling av svaga banker. De dåliga balansposterna överförs till ett egendomsförvaltningsbolag som ska bildas.

Processen vid rekapitalisering och omstrukturering av bankerna

Programmet inleds i juli med den första delutbetalningen på 30 miljarder euro. Delutbetalningen går inte till FROB, utan EFSF inrättar och finansierar en särskild reserv på 30 miljarder euro. Denna delutbetalning får användas endast i nödfall för att täcka kostnaderna för sådana oväntade interventioner som behövs för att återställa förtroendet. Det kan bli nödvändigt att använda medel från den första delutbetalningen innan stresstesterna av bankerna blir färdiga för att t.ex. förhindra en uttagsanstormning. Om det blir nödvändigt att använda denna delutbetalning, gör man först en grundlig bedömning av delutbetalningen och fattar ett särskilt beslut om den. För att delutbetalningen ska kunna användas innan kommissionen i enlighet med programmet har fattat beslut om omstrukturering i oktober-december förutsätts det att den spanska centralbanken kommer med en välgrundad begäran, på basis av vilken kommissionen och en arbetsgrupp inom eurogruppen i samarbete med ECB ger ett separat tillstånd för att använda medel från denna delutbetalning.

Bankerna delas in i fyra grupper: 1) banker som inte behöver nytt kapital, 2) banker som redan ägs av FROB (BFA/Bankia, Catalunya Caixa, NCG Banco och Banco de Valencia), 3) banker som behöver nytt kapital, men som inte får det från den privata sektorn, samt 4) banker som behöver nytt kapital och som eventuellt får det från den privata sektorn. När det gäller de banker som redan ägs av FROB påbörjas förberedelserna för omstruktureringssåtgärder omedelbart. Indelningen av de övriga bankerna i olika grupper görs i oktober och den grundar sig på stresstester och en utvärdering av kapitalplanerna.

Rekapitaliseringsbehovet och det belopp som ska användas för detta grundar sig på resultaten från nya stresstester, som grundar sig på revisioner av 14 spanska bankgrupper. Revisionerna har gjorts av utomstående revisorer och de kommer att bli färdiga i september. Revisionerna täcker 90 procent av den spanska banksektorn. För behandlingen av resultaten inrättas en kommitté (Strategic Coordination Committee), i vars arbete kommissionen, IMF, ECB, EBA och nationella myndigheter kommer att delta.

Omstruktureringssåtgärder förutsätts av alla banker som får stöd. I enlighet med EU:s regelverk om statsstöd är de styrande principerna i omstruktureringen bärkraft, en jämn fördelning av bördan och beaktande av konkurrensspekterna. Av de banker som får stöd och som till sitt fundament är sunda förutsätts bl.a. redovisning av förluster, gallring av funktioner, förbud mot utdelning och avbrott i utbetalningen av extra ersättningar. Av de banker som inte är livsdugliga förutsätts en kontrollerad avveckling som styrs av myndigheterna (en s.k. rekonstruktion), vilket innebär att bankens sunda delar säljs och de delar av förmögenheten som är dåliga överförs till ett egendomsförvaltningsbolag.

Alla institutioner som behöver offentligt stöd blir föremål för en omstruktureringsprocess. Bankerna ska lämna in omstruktureringsplaner samt motivering för bankens bärkraft. Tyngdpunkten i planen måste ligga på att gälla bort olönsamma funktioner, avskilja problematiska balansposter, sanera finansieringsstrukturen samt förbättra förvaltningen och minska driftskostnaderna. Omstruktureringen ska minimera kostnaderna för skattebetalarna, och bankernas ägare ska bära förlusterna före en rekapitalisering med offentligt stöd. De spanska myndigheterna utarbetar planer för rekonstruktion och avveckling av de banker som inte är livsdugliga. Detta innebär att vissa balansposter överförs till ett egendomsförvaltningsbolag. Kommissionen godkänner planerna för omstrukturering, rekonstruktion och avveckling.

Omstruktureringen ska genomföras på ett sådant sätt att aktieägarna och andra innehavare av sådana värdepapper som räknas till eget kapital bär förlusterna. Dessa arrangemang ska så långt möjligt grunda sig på frivillighet, men vid behov måste de även genomföras med hjälp av obligatorisk skuldsanering. Den spanska lagstiftningen ska utvecklas på ett sådant sätt att obligatorisk skuldsanering är möjlig.

De problematiska balansposterna överförs till ett särskilt egendomsförvaltningsbolag. Det pris som används vid överföringen bestäms enligt det faktiska ekonomiska värdet på lång sikt. I samband med överföringen realiserar de förluster som hänför sig till en balanspost. De spanska myndigheterna utvecklar lagstiftningen så att egendomsförvaltningsbolaget kan inleda sin verksamhet före utgången av augusti 2012. FROB kapitaliserar egendomsförvaltningsbolaget på ett sådant sätt att beloppet motsvarar en viss procent av värdet på de balansposter som överförts till bolaget. Som motprestation för balansposterna får bankerna antingen en ägarandel i bolaget, skuldebrev i bolaget som spanska staten utfärdar borgen för, konstanter eller värdepapper av hög kvalitet. Skuldebrev i egendomsförvaltningsbolaget ska organiseras så att de lämpar sig som säkerhet i ECB.

De centrala krav som gäller hela banksystemet täcker 1) en ökning av kapitalkraven för hela banksektorn, 2) en omvärdering av bankernas praxis i fråga om förlustreserver, 3) ändringar i rättsakter som gäller kreditkoncentrationer, 4) en effektivisering av uppföljningen av bankernas likviditetssituation, 5) en omvärdering av bankernas administrativa strukturer och 6) åtgärder som ökar bankernas transparens. Även banktillsynssystemet stärks och finansieringssystemet görs mångsidigare i syfte att minska bankcentreringen inom ekonomin. Den spanska centralbankens oavhängighet som tillsynsorgan ska stärkas genom att man från finansministeriet till centralbanken bl.a. överför rätten att besluta om sanktioner och bevilja koncessioner.

Det finansiella stödet till bankerna uppgår till högst 100 miljarder euro och programmet pågår i 18 månader. Den genomsnittliga lånetiden är 12,5 och den maximala lånetiden 15 år. Det faktiska rekapitaliseringsbehovet klarnar först i oktober-december efter det att stresstester av bankerna har utförts och värdet på bankernas kreditportföljer har fastställts.

Rekonstruktions- och avvecklingsprocessen och utvecklandet av den kommer att ske under övervakning av kommissionen, ECB, EBA och IMF. De spanska myndigheterna är skyldiga att förse dem med information om bankerna. EBA och ECB kan vid behov utföra särskilda granskningar i de banker som får stöd. Separata beslut om delutbetalningarna fattas i eurogruppen, ESFS eller ESM, och dessa beslut grundar sig på bedömning av hur villkoren i programmet har genomförts.

Utöver kommissionen, ECB och EBA deltar IMF i planeringen av programmet för Spanien och i uppföljningen av genomförandet. IMF kan dock inte på grund av sina regler delta i finansieringen av åtgärder för att sanera en enskild stats banksystem, om åtgärderna inte vidtas som en del av ett ekonomiskt anpassningsprogram.

I MOU hänvisas det till att Spanien omfattas av förfarandet vid alltför stora underskott och man betonar vikten av att minska underskottet. I programmet uppställs däremot inte några nya villkor om en sanering av den offentliga ekonomin i Spanien. I programmet framhävs emellertid betydelsen av att sanera den offentliga ekonomin med hjälp av avtalade åtgärder och euroområdet nya mekanismer för ekonomisk disciplin.

Det är kommissionen som ansvarar för motprestationerna i anslutning till stödet, och kommissionen ställer stränga krav på prissättningen när det gäller stödfinansieringen och ser till att denna prissättning är tillräckligt hög. Beslutet om delutbetalningar av lånet fattas enhälligt i eurogruppen eller dess arbetsgrupp.

5 Finansieringen av EFSF och borgen för den

Finansiering

EFSF skaffar de medel som behövs för lånet till Spanien på marknaden genom att emittera obligationslån eller genom andra finansieringsinstrument, såsom kreditlinjer. Emissionen av finansieringsinstrument grundar sig på finansieringsprogrammet. Det kommer inte att upprättas något särskilt finansieringsprogram för Spanien, utan avsikten är att stödet till en början ska betalas via det finansieringsprogram på 241 miljarder euro som det tidigare fattats beslut om i anslutning till lånefinansieringen till Irland, Portugal och Grekland. Detta belopp höjs vid behov så att det täcker den finansiering som behövs för alla fyra länders finansieringsprogram. Beloppet i finansieringsprogrammet behöver inte nödvändigtvis höjas, eftersom avsikten är att ansvaret för betalningen av stödet till Spanien ska överföras till ESM när den är funktionsduglig.

Staterna i euroområdet ställer borgen för finansieringsprogrammet för att de emitterade obligationerna ska få bästa möjliga kreditbetyg och för att finansieringen av EFSF således kan ske på fördelaktigaste sätt. Detta ligger också i borgensmännens intresse, eftersom det minskar deras borgensexponeringar.

Finansieringen av EFSF genomförs genom att man utnyttjar den mångsidiga finansieringsstrategi som avses i ramavtalet. I finansieringsprogrammet fastställs inte lånetiden för de obligationer som emitteras. Lånetiderna fastställs under programmets lopp i samband med emissionerna på basis av marknadssituationen och behovet av finansiering av EFSF. Enligt en aktuell prognos från EFSF kommer den genomsnittliga lånetiden för obligationer som ska emitteras för att finansiera EFSF att vara ca 5 år. I juli 2012 har räntan på en EFSF-obligation med 5 års lånetid varit ca 1,2 procent på andrahandsmarknaden. På motsvarande sätt har räntan på en EFSF-obligation med 10 års lånetid varit ca 2,5 procent. Dessa prognoser är emellertid förknippade med osäkerhet och om marknadssituationen ändras kan räntan också ändras i betydande utsträckning.

I enlighet med eurorådets toppmöte och eurogruppens beslut ges stödet till Spanien till en början via EFSF och därefter via ESM när den är funktionsduglig. Att stödet börjar betalas ut via ESM förändrar inte stödvillkoren eller reglerna för stöd. Beloppet av Finlands exponeringar påverkas av hur stor del av stödet som betalas ut via EFSF. Detta beror i synnerhet på att EFSF:s verksamhet inte baserar sig på inbetalt kapital utan på borgensåtaganden. För att EFSF ska få ett gott kreditbetyg krävs då överborgen. Finlands andel av det stöd som beviljas via EFSF ökas dessutom av det faktum att Grekland, Irland och Portugal, som omfattas av anpassningsprogram, har beviljats ställning som borgensman som utträder. Finlands andel av borgen för finansieringen av EFSF ska vara ca 1,93 procent, medan den är ca 1,79 procent av ESM:s kapital. Finlands andel påverkas av hur stor andel av stödet som betalas ut via ESM när den är funktionsduglig samt av om ansvaret för den redan inbetalda EFSF-finansieringen kommer att överföras på ESM. Användningen av ESM ökar inte Fin-

lands direkta ESM-exponeringar mot det inbetalda kapitalet på 1,44 miljarder euro. EFSF-borgensexponeringarna kan komma att minska om även den redan betalda EFSF-finansieringen överförs till ESM i enlighet med artikel 40.2 i ESM-avtalet.

ESM:s och EFSF:s sammanlagda lånekapacitet kan uppgå till högst 700 miljarder euro. Enligt en uppskattning från EFSF var ca 192 miljarder euro av dess lånekapacitet bunden i juni 2012. Efter låneprogrammet för Spanien som uppgår till 100 miljarder kvarstår uppskattningsvis ca 408 miljarder euro av den sammanlagda kapaciteten.

6 Finlands exponeringar och risker

Finlands exponeringar hittills i anslutning till stabiliseringsåtgärderna inom euroområdet

Finlands borgensandel av det belopp på 241 miljarder euro som godkändes för EFSF:s finansieringsprogram i februari 2012 är ca 8,2 miljarder euro. Programmet täcker finansieringen av stödprogrammen för Grekland, Irland och Portugal. Av detta är enligt situationen den 31 maj 2012 ca 135 miljarder euro användbar, varav Finlands kalkylerade borgensandel inklusive räntor och överborgen är ca 4,55 miljarder euro. Siffran kommer att förändras an efter som EFSF genomför det avtalade finansieringsprogrammet. Här ingår ECB:s tillfälliga (lånetiden ett år) kreditförstärkning på 35 miljarder euro i anslutning till Greklandsprogrammet, varav Finlands borgensandel inklusive överborgen rör sig kring 1,1 miljarder euro.

För Finlands bilaterala lån till Grekland budgeterades ursprungligen 1,6 miljarder euro (andra tilläggsbudgeten 2010). Av det beloppet har ca 1,005 miljarder euro betalats ut. Fram till utgången av juni 2012 hade det av detta influtit sammanlagt 53 miljoner euro i ränteintäkter och ersättningar.

Finska statens kalkylerade exponeringar via IMF och EFSF uppgår till sammanlagt ca 1,2 miljarder euro. Exponeringarna består av Finlands kalkylerade andel i det finansiella stöd som IMF och EFSF beviljat Irland, Portugal och Grekland.

Hur det finansiella stödet till Spanien påverkar Finlands exponeringar

Det som är centralt med tanke på Finlands exponeringar och andra risker är hur lånefinansieringen kanaliseras. Den överenskomna lånefinansieringen är maximalt 100 miljarder euro. Programmet inleds via EFSF och avsikten är att det senare ska överföras till att betalas via ESM på samma villkor.

Finlands andel av den borgen som ställs för finansieringen av EFSF är 1,9248 procent. Spanien ber inte om att få ställning som borgensman som utträder i enlighet med EFSF-ramavtalet. Finlands borgensandel är därmed densamma som vid finansieringen av det andra anpassningsprogrammet för Grekland.

Om man antar att den finansiering som anskaffas för stödet på 100 miljarder euro till Spanien genomförs helt via EFSF, och den genomsnittliga lånetiden antas vara 5 år och den genomsnittliga kupongräntan 2,5 procent, beräknas Finlands borgensandel av stödet vara ca 3,6 miljarder euro. Finlands totala borgen för finansieringen av EFSF kommer i och med beslutet att stiga till ca 11,8 miljarder euro.

Programmet för finansiellt stöd till Spanien ökar inte finska statens upplåning. Finlands borgensandel ökar den kalkylerade skulden i de offentliga finanserna, den s.k. EMU-skulden, som används för att bedöma läget inom EU-ländernas offentliga ekonomier och EU-ländernas korrigerande åtgärder inom ramen för förfarandet vid alltför stora underskott.

Arrangemanget mellan Finland och Spanien gällande säkerheter

I regeringsprogrammet konstateras följande i fråga om en begränsning av Finlands totala borgensexponering: "Om något euroland efter Portugal begär stöd i form av lån ur EFSF, är Finland berett att överväga detta endast på det villkor att landet i fråga ställer säkerheter för Finlands borgensandel. Detta begränsar Finlands faktiska exponering till högst den nivå som godkänts för Portugalprogrammet och tidigare program."

Eurogruppen kom den 3 oktober 2011 överens om principer och villkor för beviljande av säkerheter i fråga om krediter beviljade av EFSF samt om de grunder på vilka säkerheterna fastställs. Arrangemanget med säkerheter är öppet för alla euroländer på lika villkor. I samband med programmet för sanering av de spanska bankerna gjordes mindre ändringar i dessa villkor.

Arrangemanget med säkerheter görs mellan finska staten och den spanska insättningsgarantifonden (es. *Fondo de Garantía de Depósitos de Entidades de Crédito*, en. *the Spanish Deposit Guarantee Fund* nedan DGF). Spanska staten har aktivt deltagit i förhandlingarna om säkerheter men är inte part i arrangemanget. Avtalspart är insättningsgarantifonden DGF, som ägs av spanska banker. Utbetalningen av stödet till den spanska banksektorn börjar via EFSF. Låneprogrammet kan senare genom ett separat beslut överföras till att betalas via ESM. Om lån som eventuellt betalas från ESM inte har företrädesrätt, täcker arrangemanget mellan Finland och Spanien gällande säkerheter även den låneandel som betalas från ESM.

Säkerheterna utgörs av obligationer i de fem stater inom euroområdet som har det högsta kreditbetyget. Arrangemanget med DGF motsvarar i stor utsträckning det arrangemang med grekiska säkerheter som gjordes med grekiska banker, och även här görs placeringarna i ovan nämnda säkra obligationer av ett för ändamålet särskilt utsett ombud, närmare bestämt en internationell investeringsbank. Förvärvandet av säkra obligationer genomförs stegvis genom att dessa köps på marknaden an efter som DGF betalar garantiavgifter på ett separat konto som upprätthålls av den internationella investeringsbank som är ombud. DGF betalar garantiavgifter på det separata konto som ombudet upprätthåller an efter som stöd betalas från EFSF (eller senare eventuellt från ESM) till FROB. Finlands kalkylerade andel av stödprogrammet på högst 100 miljarder euro till de spanska bankerna uppgår till högst ca 1,9248 miljarder euro. Om detta stöd på 100 miljarder euro betalas i sin helhet, kommer de säkerheter som Finland ska få att uppgå till ca 770 miljoner euro. De säkerheter som Finland kommer att få preciseras och ökar an efter som delutbetalningar görs till FROB. Såväl det separata kontot som placeringen av Finlands säkerheter i säkra obligationer sköts av samma ovannämnda internationella investeringsbank som är ombud.

Liksom i fråga om arrangemanget med grekiska säkerheter har man även som grund för de spanska säkerheterna använt en antagen förlust på 40 procent av lånebeloppet till Spanien. Detta procentbelopp är ett antagande som kreditvärderingsinstitutet Standard & Poor's allmänt använder och som grundar sig på historiskt statistiskt material om olika staters insolvenssituationer. Säkerhetens storlek i förhållande till låneandelen är en central fråga med tanke på Finlands riskhantering, eftersom den avspeglar den stödtagande statens kreditrisk. Den inledande säkerhetsinvesteringen är 40 procent av Finlands kalkylerade låneandel, som växer an efter som EFSF (eller senare eventuellt ESM) betalar tilläggsstöd till FROB. Att värdet på säkerheten kopplas till Finlands kalkylerade andel av det totala stödbeloppet i stället för till hela borgen är motiverat, eftersom överborgen inte hänger samman med FROB:s

eventuella insolvens, utan är något som kreditvärderingsinstituten kräver och som inverkar på kreditvärderingen av EFSF. Överborgen realiserar sig endast i det fall att något annat eller några andra av de euroländer som är borgensmän inte kan sköta sin egen andel av borgensåtagandet. Om så sker har de länder som betalat överborgen regressrätt gentemot det land som inte har betalat sin borgen. Det är skäl att beakta att även om stödet till den spanska banksektorn enligt låneavtalet ska betalas till FROB, är det i sista hand spanska staten som bär ansvaret för att lånen enligt stödprogrammet återbetalas till EFSF.

För att ett land ska få säkerheter måste det, såsom i programmet för Grekland, uppfylla vissa villkor. För det första avstår den stat som beviljas säkerheter från sin eventuella vinstandel från EFSF. För det andra utbetalas säkerheten vid en klart senare tidpunkt än vid tidpunkten för en eventuell realisering av borgen enligt lånets löptid, som i genomsnitt är 12,5 år, inklusive räntor. För det tredje ska hela den inbetalda aktiekapitalandelen i europeiska stabilitetsmekanismen ESM betalas på en gång när ESM inrättas i juli 2012. Finland har redan i samband med arrangemanget med de grekiska säkerheterna förbundit sig att uppfylla detta krav, och detta villkor är därför inte längre av någon större betydelse för Finland i samband med arrangemanget med de spanska säkerheterna. Dessutom avstår Finland från sin andel av ESM:s potentiella intäkter när det gäller programmet för stabilisering av det spanska banksystemet.

Vid euroområdet stats- och regeringscheferns möte den 21 juli 2011 godkändes nya riktlinjer för räntor som gäller EFSF-stöd, vilket ledde till att räntemarginalen och vinsterna till följd av den blev ogiltiga. Man kommer att tillämpa samma riktlinjer även på lånepaketet till Spanien när det gäller de lån som betalas via EFSF. Enligt Finlands bedömning kommer EFSF inte att göra någon större vinst, och därför orsakas Finland inte några betydande förluster genom att avstå från vinstandelen från EFSF. De övriga euroländerna har meddelat att de inte kräver säkerheter. En central orsak till detta torde vara just villkoret om betalning av ESM:s inbetalda aktiekapital som ett engångsbelopp.

I samband med förhandlingarna om arrangemanget med de spanska säkerheterna har särskild vikt lagts vid avtalets och dess innehålls offentlighet och vid sekretessfrågor, med beaktande av avtalsparternas ståndpunkter. Finland har betonat vikten av en så stor öppenhet som möjligt.

Risker i anslutning till det finansiella stödet till Spanien samt hanteringen av riskerna

För det finansiella stödet till Spanien ingås flera separata finansieringsavtal där EFSF är part. De centrala risker som avtalen medför för EFSF är kreditrisk, refinansieringsrisk och ränterisk.

Kreditrisken hänför sig till FROB:s och spanska statens förmåga att uppfylla sina förpliktelser gentemot EFSF. Denna risk täcks i sista hand av dem som ställer borgen för finansieringen av EFSF. Det som är centralt med tanke på huruvida kreditrisken kommer att realiseras är om den stödtagande staten kan uppfylla sina förpliktelser i enlighet med avtalen eller inte. Därför är kreditrisken i regel den mest centrala risktypen med tanke på de stater som ger finansiering. Säkerheterna från Spanien täcker de kreditrisker som är förknippade med Finlands EFSF-borgensåtagande.

Refinansieringsrisken hänför sig till finansieringen av EFSF och till EFSF:s utlåning. Lånetiderna för EFSF:s utlåning och inlåning avviker i betydlig grad från varandra. EFSF beviljar lån med en i genomsnitt betydligt längre lånetid än när den själv skaffar finansiering. Förändringar på marknaden kan leda till en situation där EFSF inte kan refinansiera sina

skuldebrev och stödmottagaren inte kan återbetala sin skuld till EFSF. I sådana fall skulle borgensmännen svara för återbetalningen av EFSF-finansieringen.

Ränterisken hänför sig också den till de olika lånetiderna för EFSF:s utlåning och inlåning och till förändringar på marknaden. Om räntan för finansieringen av EFSF blir ohållbart hög kan det leda till att den stödmottagande staten inte kan betala en motsvarande ränta på det lån den har fått, trots att det är den stödmottagande staten som ska stå för kostnaderna för finansieringen av EFSF. De som har ställt borgen för EFSF bär i princip ränterisken endast i det fall att Spanien låter bli att betala sin skuld, dvs. i vilket fall kreditrisken realiseras.

EFSF strävar givetvis efter att kunna hantera sina risker. Till exempel hanteras refinansieringsrisken med hjälp av bl.a. likviditetslimiter och likviditetsbuffertar. Likaså strävar man efter att minska ränterisken genom villkor som fogas till EFSF:s avtal om finansiellt stöd. Det är emellertid klart att riskerna med EFSF:s verksamhet, till följd av EFSF:s verksamhetsmodell och finansierings- och medelsansaffningsstrategi, avviker från de privata finansinstitutens risker. De risker som hänför sig till Spanienprogrammet kan anses vara mindre än riskerna i fråga om t.ex. Greklandsprogrammet, eftersom spanska staten har en lägre skuldkvot. Finlands risk minskar dessutom betydligt genom de säkerheter som man kommit överens om med Spanien.

7 Statsrådets ståndpunkt

Regeringen anser att det är viktigt att bevilja Spanien lånefinansiering för att trygga den finansiella stabiliteten och en hållbar utveckling i hela euroområdet. För att stabiliteten inom det spanska banksystemet ska bli återställd förutsätts åtgärder som är så omfattande att Spanien inte utan hjälp utifrån klarar av att genomföra dem på ett trovärdigt sätt. Detta utgör en allvarlig risk för hela euroområdets framtid. Sanering av banksystemet tillsammans med avtalade insatser för att stabilisera den offentliga ekonomin är nödvändiga åtgärder för att återställa förtroendet för Spaniens förmåga att svara för sina förbindelser och därigenom trygga tillgången på finansiering på marknadsvillkor i fortsättningen. Ett alternativ till programmet är att Spanien råkar in i en allvarlig ekonomisk kris som kan sprida sig och äventyra stabiliteten i hela euroområdet, inklusive Finland.

Regeringen godkänner att lånefinansieringen börjar utbetalas från EFSF, eftersom ESM inte ännu är funktionsduglig. Regeringen anser att det är viktigt att Spanien har meddelat att landet inte hos EFSF kommer att ansöka om ställning som borgensman som utträder.

Regeringen anser att det är viktigt att den strama linjen i enlighet med regeringsprogrammet fortsätter när det gäller att begränsa riskerna för finska staten. Därför har Finland undertecknat spanska statens borgenshandlingar för att få tillräckliga säkerheter för en låneandel som ges via EFSF eller för en låneandel som inte ger ställning som prioriterad borgenär. Finland godkänner att stödet betalas via EFSF endast mot säkerheter. Det har ansetts att ställningen som prioriterad borgenär, som hänför sig till ESM, medför ett skydd som motsvarar ett arrangemang med säkerheter för de länder som betalar stöd. Finland har i princip avstått från sitt krav på säkerheter endast i det fall att den låneandel som beviljats genom ESM ger ställning som prioriterad borgenär. Om man emellertid inom ESM undantagsvis avstår från ställningen som prioriterad borgenär i fråga om programmet för stabilisering av det spanska banksystemet, kommer Finland att kräva säkerheter även för den andel som ges genom ESM.

I regeringsprogrammet konstateras att den privata sektorns ansvar utökas när det gäller åtgärder som ska trygga den finansiella stabiliteten i euroområdet. Regeringen anser att det är ytterst viktigt att ägarnas och placerarnas ansvar realiseras i så stor omfattning som möjligt. Enligt programmet ska ägarna till banker som får kapitalstöd och innehavarna av skuldebrev

i eget kapital bära förlusterna. Detta är en central förutsättning för att lånefinansiering ska betalas, och om detta föreskrivs separat.

I enlighet med EU:s regelverk om statsstöd sker rekapitaliseringen av bankerna på strikta villkor och med krav på motprestationer. Regeringen anser att ägarnas ansvar realiserar på ett heltäckande sätt i och med de villkor som upptagits i samförståndsavtalet. Regeringen anser att det är viktigt att man av de banker som får stöd förutsätter bl.a. redovisning av förluster, gallring av funktioner och förbud mot utdelning. Det är också viktigt att resultatpremier för ledningen i de stöddagande bankerna förbjuds och att resultatpremierna i den utsträckning det är möjligt kan återkrävas.

Det är viktigt att sådana lagreformer som är nödvändiga för ägarnas och placerarnas ansvar genomförs innan bankerna rekapitaliseras och att förutsättningen för att delutbetalningarna ska ske är att villkoren uppfylls. Det är dessutom viktigt att det frekvent rapporteras om genomförandet av programmet.

Regeringen betonar betydelsen av att bankstödsåtgärderna är förenade med ett krav på motprestationer och anser att detta krav kan genomföras på olika sätt. Genom kravet på motprestationer är det möjligt att effektivt minimera bristande moral i anslutning till stödet och uppmuntra bankerna att tillgripa finansiellt stöd endast temporärt och bara när det är absolut nödvändigt för banksystemets stabilitet. Principen för motprestationerna är i regel att man vid rekapitaliseringen av banker med offentligt stöd tar i besittning aktier i de banker som ska stödas. Om en bank stöds genom lån, kan motprestationen också göras via räntan på stödlånet.

Eftersom man inte ännu känner till det exakta behovet av lån när beslut om stödprogrammet ska fattas, bör de enskilda bankernas behov av lån fastställas på ett transparent sätt. Besluten om delutbetalningar bör grunda sig på en grundlig utvärdering av bankernas tillstånd. Nedmonteringen av förlustbringande banker kommer att ske under övervakning av kommissionen, ECB, EBA och IMF. De spanska myndigheterna är skyldiga att lämna information om bankerna till dessa instanser. EFSF beslutar separat om varje delutbetalning tillsammans med en arbetsgrupp inom eurogruppen. Det kan bli nödvändigt att använda medel från den första delutbetalningen i programmet innan stresstesterna av bankerna blir färdiga för att förhindra en uttagsanstormning. Regeringen anser att det är viktigt att man, om man blir tvungen att använda denna delutbetalning, först gör en grundlig bedömning av delutbetalningen och fattar ett särskilt beslut om den.

Regeringen omfattar slutsatserna från euroområdet toppmöte den 29 juni om att det för närvarande inte är möjligt att från EFSF rekapitalisera bankerna direkt utan medverkan av staten. Den banktillsynsmyndighet som ska inrättas ska vara funktionsduglig innan man ens kan överväga att direkt rekapitalisera bankerna från ESM. Särskilda beslut om detta kommer att fattas i sinom tid genom enhälligt beslut av alla stater i euroområdet. I Finland ska ärendet föras till riksdagen i enlighet med grundlagen.

Regeringen anser att det är viktigt att IMF utöver kommissionen, ECB och EBA deltar i planeringen av programmet för Spanien och i uppföljningen av genomförandet, fastän valutafonden i enlighet med sina regler inte får delta i finansieringen av åtgärder för att sanera en enskild stats banksystem.

Regeringen anser det vara motiverat att Finland tillsammans med de övriga staterna som hör till euroområdet beviljar statsborgen för den finansiering av EFSF som lånefinansieringen till saneringen av den spanska banksektorn förutsätter. Finlands andel uppgår till 1,9248 procent av kapitalandelen av finansieringen av EFSF, dvs. högst ca 1 925 miljoner euro. Beloppet av Finlands totala borgen kommer att uppgå till ca 3 573 miljoner euro inklusive räntor och överborgen på 65 procent. Om endast den första delutbetalningen på 30 miljarder

euro av programmet finansieras från EFSF, uppgår Finlands borgensandel av kapitalet till ca 577 miljoner euro och totala borgen inklusive räntor och överborgen till ca 1 072 miljoner euro.

Regeringen betonar att fonden för omstrukturering av banksektorn FROB verkar under de spanska myndigheternas styrning. Även om stödet enligt låneavtalet ska betalas till FROB, är finansieringen till Spanien ett lån, som spanska staten har förbundit sig att betala tillbaka.